

[Margrete Auken]

spesforsamling i USA har udtalt sig meget kraftigt mod den amerikanske oprustning. Kirkerne i USA er generelt i spidsen for fredsarbejdet, selv Billy Graham har åbent sagt nej til atomvåben.

I Sverige har ærkebispemænd indkaldt til fredsmøde i Uppsala næste år, og det bliver ikke atomoprustningens fred, der får støtte – vær vis på det. I Norge har over en tredjedel af præsterne og 5 biskoper underskrevet en appel om stop for atomvåben, ligesom omtrent 350 præster i Danmark underskrev en tilsvarende appel, skønt indsamlingen foregik hastigt og dårligt organiseret. FDF og FPF, der aldrig før har vedtaget resolutioner, har nu gjort det. Det skete ved deres landsmøde for et par uger siden, og resolutionen handlede om nedrustningen og om forpligtelsen til at gå ind i arbejdet herfor. Lad mig til sidst nævne det klareste skridt, der er taget. Den reformerte kirke i Holland og Vesttyskland har gjort modstanden mod atomvåben til status confessionis, hvilket betyder, at man sætter sig uden for det kirkelige fællesskab, hvis man støtter atomoprustningen.

Hvorfor sker alt dette? Er det, fordi kirkerne og de kristne er blevet kommunistisk infiltreret, fra USAs katolske biskoper til FDF, fra Billy Graham til de reformerte i Holland? Nej, selvfølgelig ikke. Det sker, fordi atomvåben er ukristelige; at producere dem, betale til dem, opstille dem, er synden, der ikke kan tilgives. Helligånden er den ånd, der skaber liv og holder i live. At ødelægge selve muligheden for liv – det er det, man kan med atomkrigen – er at begå synden mod Helligånden. Dette behøver man heldigvis ikke at være kristen for at kunne forstå, men for kristne er det ikke til at se bort fra.

Og kom så ikke og sig, at det er naiv idealisme ikke at ville udbygge sine atomlagre, når modparten gør det! Også her siger kristendommen nemlig det modsatte, nemlig at det er udtryk for guddommelig realisme og klarsyn at tage det første skridt til at bryde angstens og gengældelsens onde cirkel. Gengæld ondt med godt, siger Paulus i Romerbrevet, kap. 12, vers 20, »... thi når du gør det, sanker du gloende kul på hans hoved.« Vers 21: »Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode!«

Jeg vil fremsætte 6 teser om kristendommen og atomtruslen: Den første: atombomber er imod Guds orden. Den anden: det er

ukristeligt at opretholde fred gennem overmagt. Den tredje: det er ukristeligt at opretholde fred gennem terrorbalance. Den fjerde: det er ukristeligt ikke at ville være den, der begynder nedrustningen. Den femte: det er ukristeligt ikke at ville lytte og vise den anden tillid. Den sjette: det er ukristeligt ikke at kunne se forskel på en atomkrig og et huspektakel eller for den sags skyld anden verdenskrig – sagt med hilsen til kristeligt folkeparti.

At forstå holdningen bag disse teser er heldigvis heller ikke forbeholdt kristne. Ethvert hjerteligt levende menneske ved det jo, men blandt dem må de kristne være. De guddelige oprustningstroende skylder os en forklaring på, hvordan de kan sige andet, end hvad jeg og tusindvis af andre kristne siger om den sag.

Lissy Holtegaard Christensen (SF):

Nu har dette folketing diskuteret atomraketter og -våben i et par timer, næsten som om det var skatteregler eller fiskeripolitik. Jeg savner i mange af indlæggene noget følelsespræget; det ville gøre diskussionen mere saglig og mere sober.

Det, vi diskuterer, er ansvar og medansvar for fredelige folkefærds mulige død, udslettelse. Det er utroværdigt, ikke over for NATO som organisation, men over for uskyldige mennesker såvel i Danmark som i den øvrige verden. Man vil bruge penge på flere og mere frygtindgydende atomraketter, som man vil bilde os ind er nødvendige for at bevare freden. Jo flere raketter, jo mere fred. Så gad jeg vide, hvor grusom en krig vi ville få, hvis vi slet ingen våben havde. Man vil bilde os ind, at vi ikke har råd til at give folk på laveste invalidepension en menneskeværdig tilværelse, bl.a. fordi pengene skal bruges til våben, der kan sprede død og ødelæggelse.

Danmark har tidligere haft chance for at tage afstand fra våbenkapløbet, men har forspildt den. Vi har som land medvirket til en overdimensioneret park af rædselsraketter som fallossymboler. Det danske folk bliver tvunget til at tage medansvar for, som Hannah Arendt skriver i sin bog om vold:

»... at krig er det grundlæggende sociale system, inden for hvilket andre sociale organisationer enten støder sammen eller sammensværger sig«.